

dette Væv ved at fastholde de to Kendsgerninger, som jeg har talt om, og jeg haaber ikke, at det ærede Medlem nu paa ny vil sige, at nu har jeg atter talt om noget helt andet end det, han talte om, thi jeg har baade nu og tidligere bestræbt mig for at tale om Valgdagen. Jeg har ikke bebrejdet den tidligere Regering, at de har holdt dette Apparat parat, hvad jeg har bebrejdet den tidligere Regering, er, at den ikke har turdet staa ved sit Ansvar og tydeligt og klart har sagt: Det er selvfølgelig Landets Justitsminister, som har Ansvaret for, at der er Ro i hele Landet. Det er klart, saaledes maa det være i ethvert parlamentarisk styret Land. Men jeg forstaaer godt hele Situationen; det ærede Medlem Hr. Zahle var pludselig blevet — jeg ved ikke, hvad jeg skal kalde det — saa interesseret i, at man skulde have Tillid til Politidirektøren, han udtalte sin uskræmte Tillid til Politidirektøren. Men det ærede Medlem og de andre ærede Medlemmer burde være klare over, at i en vanskelig Situation kommer det aldeles ikke an paa, om Justitsministeren har Tillid til Politimestrene rundt omkring, nej, hvad det i en vanskelig Situation kommer an paa, er, at Politimestrene har Tillid til deres Justitsminister; og det havde de ikke under den tidligere Regering, det kunde de ikke have. Naar man har oplevet, at tre Politimestre, som havde udført de positive Ordre, de havde faaet af Ministrene Munch og Zahle, bagefter er blevet desavoueret, er vi langt ude.

Saa var det ærede Medlem Hr. Stauning inde paa, at det egentlig ikke var saa mærkeligt, at man ikke kunde have Tillid til mine Udtalelser. Jeg haaber imidlertid, jeg her har dokumenteret de Udtalelser, jeg har fremsat angaaende de her nævnte Punkter. Men det ærede Medlem Hr. Stauning mente altsaa, at man ikke kunde fæste Lid til mine Udtalelser, og han udtalte, at jeg tidligere her i Rigsdagen havde givet nogle forkerte Oplysninger. Nu er det ærede Medlem og jeg absolut enige om, at give forkerte Oplysninger i Rigsdagen maa man ikke, det er jo netop det, jeg saa ofte har bebrejdet den tidligere Justitsminister, men da fandt jeg ikke det ærede Medlem Hr. Stauning paa min Side. Nu skal vi se, hvorledes det forholder sig med dette Punkt.

Det ærede Medlem udtalte, at jeg under en Diskussion i Landstinget havde sagt med Hensyn til Loven om Udvisning, at jeg mente, det var fornuftigt at bibeholde

denne Lov, og jeg tilføjede, at ogsaa Socialdemokraternes Fører havde interesseret sig for denne Lovgivning, idet han en Gang havde henvendt sig til Justitsministeren om at faa en Mand udvist. Det ærede Medlem sagde endvidere, at da dette kom frem i Folketinget, protesterede hans Partis Ordfører derimod i meget kraftige Ord, og Ministeren tog ikke til Genmæle — det maatte altsaa forholde sig rigtigt. Hertil maa jeg sige, at det for det første ikke er rigtigt, at jeg ikke tog til Genmæle. Hvis det ærede Medlem vil slaa efter i Folketingstidende 1920—21 Sp. 6230, vil han se, at jeg tog til Genmæle paa en saadan Maade, at jeg tror, det ærede Medlem vil forstaa Meningen. Jeg udtalte, at den socialdemokratiske Ordfører brugte meget kraftige Ord, men at jeg var sikker paa, at naar han og jeg kom til at tale nærmere sammen om Sagen, blev vi nok enige; thi baade han og jeg var to store Diplomater, naar vi blot ikke stod paa Folketingets Talerstol. Jeg protesterede altsaa den Gang, og hvorfor jeg gjorde det i disse Ord, vil det ærede Medlem kunne faa oplyst baade hos mig og formentlig ogsaa hos sin Partifælle.

Men lad os se paa selve Sagen. Det ærede Medlem siger, at han aldrig har henvendt sig til mig om Udvisning. Jeg skal derfor oplæse det Brev, som gav mig Anledning til at paastaa noget saadant, jeg vil overspringe nogle enkelte Ord, for at det ikke skal blive for konkret: „Til Justitsministeren. Undertegnede Folketingsmand, Th. Stauning, tillader sig herved at henlede Ministerens Opmærksomhed paa en Virksomhed, som udfoldes af en Person ved Navn . . . . en Person, der i flere Aar har nydt gæstfrit Ophold her i Danmark.“ Lidt senere: „Det Parti, jeg som Formand repræsenterer, er ofte blevet tilsølet af den nævnte Person i Korrespondance til Udlandet, og jeg har før henvendt mig til Udlandets Læsekreds i den Anledning. Det forekommer mig imidlertid nu rimeligt at forlange en vis Grad af Beskyttelse ogsaa ved danske Myndigheders Bistand, eftersom den paagældende Persons Usandheder ogsaa maa anses for at være skadelige for vort Lands Omdømme. Som det vil ses, nøjes den nævnte Person ikke med Overfald paa det socialdemokratiske Parti og dets Presse, men han behandler ogsaa to danske Rigsdagsmænd paa en Maade, som om vi var overbeviste Forbrydere. Jeg maa antage, at den danske Regering vil føle det som sin Pligt ogsaa at beskytte socialdemokratiske Rigs-